

Carine Davelaar: 'Beschuit zonder muisjes' Uitgeverij Boekscout, Soest 2011 ISBN 9789461760692 (Zwangerschapsproblemen/1) Zie ook www.boekscout.nl/

Soort boek/ Ziekte/ Stijl: Egodocument van Carine Davelaar die beschrijft hoe zij en haar vriend Paul, als zij ongeveer 9 jaar bij elkaar zijn, besloten dat ze een kind willen. Hun babywens ging niet in vervulling ook al proberen ze 5 jaar lang op verschillende manieren, onder andere met IUI, een kindje te krijgen. Carine Davelaar vertelt hoe zij daardoor in de put raakte en hun relatie onder druk kwam te staan. Zodanig, dat ze een tijdje uit elkaar gingen. Ze beschrijft ook hoe zij erin geslaagd is om haar leven weer op de rails te krijgen en door te gaan met haar Paul. Goed leesbaar boek.

Over de schrijfster: Carine Davelaar (1973) is werkzaam als theaterdocent, regisseur en trainer. Zij woont samen met Paul in Amsterdam. Zij houden van reizen.

Korte beschrijving: Carine Davelaar beschrijft hoe zij en Paul hun leven gecontroleerd en gepland succesvol leefden voordat zij en Paul een kinderwens hadden. Gedurende een reis in Spanje besluiten ze dat ze die kinderwens willen gaan vervullen. Ze gaan ervan uit dat dat zonder problemen zal lukken, en ingepland zoals alles in hun leven altijd was, zou gaan gebeuren. Hun leven was maakbaar en ze gingen nu een volgende fase in: die van huisje boompje beestje.

Dat bleek anders te zijn. Carine beschrijft hoe haar leven op z'n kop stond, toen hun kinderwens niet in vervulling ging. Hoe ze op commando moesten gaan vrijen, een gang door de gezondheidszorg maakten, allerlei onderzoeken ondergingen, en zij zelf IUI- behandelingen kreeg. De artsen konden niets vinden, maar toch werd Carine niet zwanger. De relatie van Paul en haar kwam op scherp te staan. Ook toen ze besloten de kinderwens te laten varen, om weer van het leven te kunnen gaan genieten, wilde dat niet meer zomaar lukken. Carine was aan zichzelf gaan twijfelen en kwam niet meer in evenwicht. Ze raakte overspannen en kwam thuis te zitten. Ook de relatie met Paul knapte. Pas toen ze in Spanje op een yogacursus/vakantie leerde mediteren en rouwen over wat niet kon en op zoek ging naar zichzelf, komt er een nieuw evenwicht. Ze heeft dan geleerd los te laten en opnieuw te beginnen. Zodanig dat ze kan zien dat ze Paul niet kwijt wil en ze een nieuwe start maken.

Wat viel op: De beschrijvingen van wat het kinderloos teweeg brengt in het leven van Carine: alle onderzoeken, het moeten vrijen, het gevoel te falen, het soms brute gedrag van een gynaecoloog.

Dat Carine, ondanks vooroordelen tegen yoga daarmee juist een nieuw evenwicht vindt.

Citaten: Pag. 13: 'Onvrijwillig de strijd opgeven is nooit leuk, maar de strijd van je vertrouwde lichaam verliezen is een tegenslag die bij mij diepe schaamte en enorme teleurstelling oproept.'

Pag.24:'Het plezier in de slaapkamer was ondertussen tot het vriespunt gedaald en het zag er naar uit, dat als we zo door gingen, de min- twintig snel bereikt zou zijn. Van intimiteit was nauwelijks nog sprake en het romantische ideaalbeeld dat ik ooit had stond bij het vuilnis. Elk moment dat we seks hadden was getimed. (...) Ik voelde me niet meer sexy, ik voelde me een bedrijf.'

Pag. 34: 'Toen ik onze eigen arts in een volgend gesprek toevertrouwde dat na ruim een jaar konijntje spelen de lol er wel af was en dat we het voor het resultaat blijkbaar niet hoefden te doen, gaf ze plompverloren te kennen dat we toch echt vaker het bed

actief moesten delen, anders zou het gewenste kind zich nooit aandienen. De draak. Wat een harteloze ik-ga-bijna-met-pensioen dokter.'

Pag.74: 'Ik zie dat mijn verhaal haar raakt. Zonder drama, zonder tragiek maar heel oprecht zegt ze: "Oh, Carien, wat afschuwelijk voor je." Ik val even stil. Ze probeert niets recht te praten, ze geeft geen oplossingen, ze zegt precies wat ik wil horen en ze benoemt het precies zoals het is: afschuwelijk. Voor het eerst voel ik me erkend in mijn verdriet. Frederiek zegt niet dat het haar spijt, dat ze zo enthousiast over haar eigen kinderen heeft verteld. (...) Ze verlegt de aandacht niet naar zichzelf. (...) Ik moet de woorden : Joh, dat geeft helemaal niets, uit mijn strot persen. Terwijl het natuurlijk wel geeft. (...) Maar dat is het leven, dat is haar verhaal.'

Pag.132: "Ben jij je verhaal, je ellende, je verdriet, of maak je het mee?" Marion slingert de vraag de ruimte in en we zijn er even stil van. Dit is iets om over na te denken. Ben ik mijn verdriet of mij ik het mee? We identificeren ons maar al te vlug met ons verhaal, maar de kunst is om het van een afstand te bekijken.'